

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre 1 frt 25 kr.
Félévre 2 „ 50 „
Égész évre 5 „

Megjelenik minden szerdán
és szombaton

Egyes szám ára 7 kr.

Hirdetéseket felvesz s rendkívüli
olesó áron közöl a kiadóhivatal.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-u. 45. sz.

a Gedeon és Társa nyom-
dája. Ide küldendők a lap
szellemi részét illető köz-
lemények, valamint az
előfizetési díjak, hİRde-
tések, nyiltterek és rek-
lamációk.

POLITIKAI LAP. A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Egyes példányok Falkenstein S. dohánytőzsdéjében, Nagy Lajos, Groszmann J., Gubás F. és Hesz Jenő fűszerkereskedésében Groszmann J. antiquar-üzletében, kaphatók.

Néhány szó a függetlenségi polgárokhoz.

A függetlenségi és 48-as polgárokhoz akarok szólni.

Mindennap érkeznek hírek választási mozgalmakról.

A közvélemény ébredőfélben van: elítélte az országgyűlést, mint egy elagott gyülekezetet: feloszlását várja, bár ez irányban a kormány nem nyilatkozott.

Midőn én hazajöve, következetes munkássággal hozzá akartam látni a pártélet szervezéséhez, az országban azok, kik nálamnál jobban kell, hogy ismerjék a hazai viszonyokat, biztosítottak arról, hogy hasztalan, sőt sok helyen nem is üdvös munkát végeznek.

Biztosítottak arról, hogy a pártélet pezsgő élénkséggel fog kitörni és a közszellem fel fog ébredni rövid idővel a választások előtt.

Most a választások közelednek, a közszellem ébredő félben van, de eddig az a párt, mely legtöbb tevékenységet fejt ki, a néppárt és nem a mi pártunk.

Mi lelkesíti a néppártot? Nem más, mint egy sérelem, mely szerintük a valáson ejtetett.

Mi kell, hogy lelkesítse a függetlenségi és 48-as pártot? Nem képzelt sérelmek, de valódi megcsorbításai a haza jogainak, mely jogokat vissza akarunk és vissza fogunk szerezni.

Eljött tehát az idő mozogni, tenni, sorakozni.

Sok helyütt mozognak már elvtársaink, de nem mindenütt sorakoznak, a hol a mi pártunknak talaja van.

Addig is, míg el fogunk menni személyesen e talajt a függetlenségi eszmék termékeny magjával behinteni segíteni, addig is kérem a vidéket, hogy ébredjen, szervezkedjék és tegye magát viszonyba velünk a központtal. Sok helyről felelték már meg e szükségnek; ne akarjon senki az utolsóknak maradni abban, a mi nélkül pártunk erejének egy része elcallódik, tehát a viszonyba lépés valószínű honfiúi köteleességgé vált.

Kötelességünk zászlót bontani mentől több helyen, a hol lehet, — azért, hogy győzzünk; és a hol nem lehet, azért, hogy politikai ellenfeleink figyelmét és eszközeit szétforgácsoljuk.

Gondolják meg a választók, hogy most olyan alkalom nyílik, mely tiz évig

nem fog ismét kínálkozni, bármilyenre fejlődnek a hazában a pártviszonyok.

Ez alkalmat felhasználni kötelesség és elmulasztani bűn.

A politikai függetlenségért küzdhetünk mindig, küzdünk is a múltban, fogunk is küzdeni a jövőben atyáról fiura, nemzedékről nemzedékre. E küzdelem nincs időhöz kötve, ez életünket kell, hogy betöltse. E küzdelemhez nem kell alkalom, mert alkalmat nyújt rá a nemzeti élet minden napja.

De nem így van az anyagi függetlenséggel, mely időnkint megkötendő vagy felbontandó és megszabott idő tartamára kötött szerződéstől függ. Ha a percet, melyben a szerződés felbontható, elmulasztjuk, újabb tiz évig még csak gondolni sem lehet arra, hogy anyagi függetlenségünket visszanyerhessük és megszüntethessük azokat a visszas állapotokat, melyek hazánkat anyagilag tönkre fogják tenni, ha résen nem állunk.

A jövő országgyűlés lesz hivatva a vám- és kereskedelmi viszonyok rendezésére Ausztriával.

Ez országgyűlés fogja eldönteni tiz évre az ország anyagi életét.

Nem szabad, nem lehet szem elől téveszteni azt, hogy elveink leggyakorlatiasabb és leghamarabb kivihető részének megvalósítása fog ez országgyűlésen szőnyegre kerülni és az ország függetlensége e téren ki lesz vivható a törvények keretein belől, törvényes, békés eszközökkel.

Eljött a ritka alkalom tehát, hogy teljesíthessük legszentebb kötelességünket hazánk iránt és ugyanakkor előmozdithassuk önmagunk és családjaink gyarapodását.

Ez csakugyan ritka alkalom, mert többnyire a hazafiság áldozatokba kerül, önzetlenség kell hozzá, most pedig lehetünk egyszerre hazafiak és önzők.

Fontosabb most, hogy sorakozunk, mint volt bármikor tiz év óta a függetlenségi zászló alá, mert gyarmati helyzetünk, melyben Ausztriával szemben 29 év óta sínlődünk, láthatólag kimerítette már anyagi életerőnket, nyers termékeink árai folyton hanyatlanak és *Ausztria érdekei nem engedik*, ha vele összezsacatolva maradunk, *hogy megvédhessük magunkat*.

Hazánk közgazdasági állapota oda jutott, a hova egy beteg, a mely műtet igényel; a műtet fájdalmas lehet, de megmenti az életet, megmenti a bete-

get és közgazdasátiilag beteg nemzetünk felgyógyul a kiállt műtet után.

Ha várunk a műtéttel, nem lesz többé eszközölhető, mert az elgyengült nemzeti szervezet nem fogja többé kiállhatni az elkerülhetlen átmeneti rázkódást.

Sorakozunk tehát, sorakozzon a vidék és azok, kik még nem léptek velem összekötetésbe; ne resteljék e fáradságot.

Ne tartózkodjék a ténykedéstől senki, ne tartsa magát senki tulságos kicsinynek, azt hívén, hogy mulasztása nem számít, nem észrevehető.

Gondolja mindenki, hogy a világ is csak porszeméből áll, mindenkinek meg van a helye, minden porszemnek meg van a hivatása.

Dolgozzék minden ember oly hévvel, mintha a siker csak az ő munkásságától függne; hiszen kedves hazánk jólétéről, saját magunk megélhetéséről, gyermekeink jövőjéről lesz most szó!

Kossuth Ferencz.

Urak és szolgák.

Magyarítani nem szükséges, hogy kiket nevezünk *urak*-nak és kiket *szolgák*-nak. Fájdalom már átment a köztudatba, hogy a nagyhatalmu urak, akik parancsokat osztogatnak, Bécsben lakoznak, — s a szolgák, a kik alázatosan engedelmeskednek, a budapesti miniszteri palotában és a kormánypárti klubban élőködnék.

A helyzet kétségbeejtően egyszerű. Hű képe ebben a néhány szóban tükröződik vissza: Ausztria követel, Magyarország fizet; a magyarnak duzzogni szabad, nyögni is szabad, éhen halni is szabad, de fizetni muszáj.

A szipolyozásnak ez a rendszere különben nem mai keletű. Régen, még II. Rákóczy Ferencz idejében fölállították Bécsben a kormányzati elvet: Magyarországot koldussá kell tenni, hogy rabbá tehessük. S igaza volt Kolonics bíbornoknak, az akkori kancellárnak, a kinek ezt a mondást tulajdonítják; mert a gazdagság karöltve jár a szabadsággal s csak a koldust lehet rabszolgává alacsonyítani.

Nos, Ausztria úgy vélekedik, hogy Magyarország — a régi viszonyokhoz képest — politikai befolyás dolgában erősödött s anyagilag fejlődésnek indult.

Gondoskodni kell tehát róla, hogy a fák az égbe ne nőjjenek. S ime előállanak a követeléssel, hogy Magyarország a közösüges kiadásokhoz való hozzájárulás összegét emelje föl.

Eleintén a látszat kedvéért megpróbálták ezt a követelést hazug statisztikai adatokkal megokolni. Állították, hogy Magyarország teherviselési képessége növekedett, Ausztriáé pedig ugyanazon arányban fogyott.

Mikor azonban magyar részről bebizonyították, hogy az egész okoskodás nem egyéb, mint szófia-beszéd; mikor kimutatták, hogy állítólagos gazdagságunk csupa czifra nyomoruság és üres szemfényvesztés s hogy maholnap a templom egere valóságos Krózus lesz a magyar adófizetőkhez képest, — akkor felhagytak a mókázással s katonás rövidséggel megmondták, hogy *többet kell fizetnünk, mert azt az osztrák közvélemény követeli* és másként nem képes az osztrák kormány a parlamentben magának többséget szerezni. Ellenben — ugymond az osztrák miniszterelnök — a magyar kormány olyan többséggel rendelkezik, a melyet könnyű kapacitálni s a mely nem zárkózik el a kivánt *áldozat* meghozatala elől.

Tehát — jól értsük meg — *Magyarországnak áldoznia kell, mert az osztrák közvélemény úgy kívánja. S a magyar kormánynak be kell adnia a derekát, mert olyan többséggel rendelkezik, a mely tücsköt-bogarat megszavaz, ha parancsolják.*

A magyar kormányról és a háta mögött álló pártról ennél lesújtóbb kritikát nem mondhat senki.

És azt hiszik önök, hogy Bánffy Dezső báró az osztrák közvéleménnyel szembe

állította a magyar közvéleményt, avagy önérzetesen visszautasította azt a föltevést, hogy a kormánypárt hitvány szavazógépnél nem egyéb? Óh dehogy. Nagyméltóságú báró Bánffy Dezső ur mély alázattal bejelentette az osztrák kormánynak, hogy Magyarország fölemeli a közösüges költségekhez való hozzájárulást; nem sokkal, csak csekély 15—20 millióval évenként.

Igaz, hogy itthon ezer szükség kiált segítségért s koldus voltunk miatt becsukott marokkal utasítunk el minden jogos igényt. Igaz, hogy népünk már csak árendába bírja a tulajdon birtokát s a mindenféle adó alakjában fizetett árendát maholnap nem lesz képes kiizzadni. De ki tehet róla?

Az *urak* parancsolnak s a *szolgák* engedelmesskednek. Így kerek a világ.

Közegészségügyünk érdekében.

Közeleg a kánikula, a mely rendszeren megingatja az egészségi viszonyokat, a mit a nagy hőség által előidézett szervesanyagok gyors rothadása szokott okozni.

Ezért nagyon üdvös lenne a dologgal jó eleve foglalkozni és a szükséges óvintézkedésekről idejekorán gondoskodni.

A legtöbb esetben a tisztátalanság szokott tanyája lenni a különféle bacillusoknak, azért nem lehetünk eléggé óvatosak, eléggé körültekintők, hogy lehetőleg minden eltávolítottassék, a mi tisztátalanságot idéz elő. Főleg pedig nagy gonddal kell a konyhahulladékot eltávolítani, mert annak a rothadása megfertőzteti a levegőt. Azután a csatorna, gödör, illemhely stb. elhanyagolása szokott rendszeren kuforrása lenni a járva-

nyos betegségeknek, ezért a közegészségügyi hatóságoknak főleg azoknak tisztántartására kell szigorú felügyeletet gyakorolni. Továbbá nagy gondot kell fordítani arra, hogy az elhullott állatok gyorsan és a maguk módja szerint takarítottassanak el.

E tekintetben legcélszerűbb volna ott, a hol a körülmények csak némileg is engedik, állathulla-égető kemenczét felállítani és a hullákat elégetni, a mi a legcélszerűbb módja volna az állati hullák eltakarításának.

Közegészségügyünk azonban legsürgősebben a szorgalmas és helyes fertőztelenítést kívánja, a mit a legtöbb esetben elmulasztanak és legföljebb csak akkor alkalmaznak, ha a baj már tetőpontra hágott. Az alapos fertőztelenítés a hatóságok előtt csak kicsinyes dolognak látszik, pedig ez a járványok megátlására az egyedüli eszköz és mód. Nálunk — sajnos — csak akkor fertőztelenítenek, a mikor azt egy csomó miniszteri, megyei és szolgabírói rendelet sürgeti, vagy a karhatalom kényszeríti. Pedig ezer meg ezer példa bizonyítja, hogy ott, a hol a fertőztelenítésre gondot fordítanak, a járvány csirájában fojtatott el, vagy legalább annak terjedése gátoltatott meg.

Nemkülönben gyakori megbetegedéseket idéznek elő a rendetlen életmód, a különféle romlott élelmi czikkek és gyümölcsök élvezete, a miért a piacok szigorú felügyelete és az áruba bocsátott élelmi szerek és gyümölcsök megvizsgálása elkerülhetlenül szükséges. Az egészségtelen élelmiszerek és gyümölcsök eldobzásában is hanyagul járnak el, mert rendszeren a Szinva folyóba vagy tóba dobáltatják, a honnét a gyermekek nemcsak hogy ismét kiszedik és elfogyasztják, hanem vele a vizet elrontják, melyet, ha nem is használnak ivásra, de kigőzölgésükkel a levegőt rontják, mert a víz büzös lesz.

Ezért legjobb volna azokat mérszettel le-

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Imádkozom.

Ha jó anyám sötét sirját tekintve,
Emlékinek zokogva áldozom:
A hantot friss virágokkal behintve,
E drága sir fölött imádkozom.
S buzgó imám ha szárnyain repülhet
A tiszta légbe föl, csak fölfelé:
Fölzaklatott szívemre száll enyhület
Jó Istenét az árva föllelé!

Ha szende nőm, az én szívem szerelme
Fejét lehajtja mint beteg virág:
E drága kincsét féltve átölelve,
Elmondom érte a legszebb imát.
S úgy érzem, eloszlik a borulat
Enyhítve köny ragyog szemünk egén
És boldogan a szív öröme gyulad
Vigan mosolyg reám a szép remény!

Ha égi háboru dühöng sokáig,
Megrázva rémesen kicsiny lakom:
E nagy csatába bár villám világit
Biztat hitem: ez égi csillagom,
S a mint imám szárnyát kibontva gyorsan,
Erőt könyörg a rémes éjszakán:
Lecsöndesül a szív, az ég se harsan
Az alkotónak egy szelid szaván.

Ha zug a tenger és siró harangszó
Száll kongva-bongva völgyön, ormon át;
A népre nézve ez hiába hangzó
Csöndes fohászt az égre nem bocsát.

Oh én megyek templomba nagy sietve
Buzgón imára kulcsolom kezem:
S minthogy ha szállna béke tört szívembe,
Remény, vigasztalás, — úgy érzem!

Ha szép hazám fölött a népek árja
Csatáz miként a harci mennydörög:
E drága föld aranykeblét kitarja
Vér, gyilkolás van távol és közel:
A népek Istenét jajongva kérem,
Ki ha csapást, áldást is osztogat,
Vonul a vész, s látok a rónatéren
Szabad hazát, szabad polgárokat!

Ha majd e földi harcza összetörve
Csend, nyugalom után kívánkozom:
En mielőtt elválnék örökre,
A bünbocsánatért imádkozom,
S érzem — ha már szerettem átöleltem
Hi fölfelé egy édes hang.
Eláll a szív . . . s atyám keblére lelkem
Repül, miként a hófehér galamb!

Szuhay Benedek.

Csendélet.

(Rajz).

Mikor már az ut kivezet a faluból s elkanyarodik a nagy domb felé, melynek aljában, mintha egy új faluba, vagy inkább tanyába érne az utas; apró kis házak, sárból, vályogból építve rozzant tetővel; némelyiken akkora ablak beékelve a falba, mint egy gyermekfej, némelyiken ajtó gyanánt egy-két deszka betámasztva, befüstölve, némelyiknek teteje megdőlvé, mint a mélabus

ember, ki szomorúval tölti idejét, s hár jön egy erősebb szélroham, el-elkap a tető szalmájából egy-egy csomót, tán irigylve a közönyt, melylyel a lakó megbarátkozott. Köröskörül sem fa, sem kert, csak a sárga ebtej, a csomorika és bürök tenyészik buján, s jól illik a környezethez, mit is keresne ott a rózsza vagy más virág, csak zavarná az összhangot, melyet oly szépen csak a természet tud alkotni; ott nincs divat, eredeti minden, mint ezer év előtt volt.

Egy öreg asszony, ezernyi ránczczal az arcán, csendesesen guggol az ajtó előtt s előtte a tűz, közepén a fazék, melybe az imént rakta az — ürgét; szájában a rövidszáru pipa, melyből végtelen közönynyel szivja az erős füstöt s némán bámul a pislogó tűzre, Nem bántja semmi vágy, nincs kívánsága s ha olykor elhalad mellette az idegen, fel sem veti szemét, talán nem is gondolkozik s meg sem mozdulna, ha pipája ki nem alszik s kezével kivesz egy darabot a tűzből s újra rágyújt. A cigány csendélete ez.

Feljebb a domboldalon három rajkó vadászszta az ürgét; öltözetükről leri a természet, egyiken egy rég megfakult kabát s semmi más; annak is ki tudja, ki volt a gazdája; a másikon egy elfeketült ing, míg a harmadik, a legkisebb úgy öltözött, mint az első ember a bibliában. Megállnak egy ürgelyük előtt s szakértően szemügyre veszik; majd egyikök leszalad a patakba s te-

önteni és elásni, a mi idővel kitünő trágyául szolgálna és ily módon értékesíthető volna, a miből legalább a mézstej árát bátran ki lehetne árulni.

Szóval, most kétszeres figyelemmel kell ügyelni mindegre, a mi a levegőt megfertőzteti és így elejét venni a szokásos nyári járványoknak, mert ha nem fojtjuk el a bajt csirájában, később drágán, emberáldozatok árán és sokkal nehezebben lehet a járványt meggátolni.

Ezért jó eleve figyelmeztetjük a hatóságokat, hogy hassanak oda, miszerint a közegészségügyi szabályokat mindenütt szigorúan és pontosan betartsák és ebbeli kötelességüknek mindenütt megfeleljenek. Reméljük, hogy úgy lesz! *Dr. Anonymus.*

Miskolcz város közügyei.

— Irta: *Dick Herman.* —

II.

Szépészet.

A város külső fényét nagyban emeli szépsége. Ha valamely idegen egy város falai között tartózkodik, az véleményét mindig a külső kinézésre, a külső csinra állapítja. Ezen körülmény tehát nagyon megfontolandó, mert a kedvező vagy ellenkező vélemény nagy befolyással van a város általános érdekeire. De nemcsak az idegenekre gyakorlandó kedvező benyomás, hanem a saját kényelmünk és érdekünk is megköveteli, hogy törekedjünk városunkat minél szebbé tenni.

Városunknak nagyon sajátos alakulása van, minek következtében nagyobb szerű reformokra volna szükség, hogy olyan helyzetet teremtsünk, a mely a szépészeti követelményeknek megfelel. A régi építkezéseknél történt hanyagságok okai annak a bajnak, a melyen segíteni csak abban az esetben lehet, ha nem ragaszkodnánk minden héziur

lemeríti a vedret; de az ürge ravasz s lakából vezet egy más kijárást is, melyből kidugja fejét, majd feláll hátsó lábaira, szeméi meredten kitágulnak s hirtelen becsuszik a kis lakásba, meglátván üldözőit; de a rajkók is észrevették, nosza gyorsan betömik az egyik kijárást, elcipelik a vedret a másik lyukhoz s beleöntik a vizet, a kiszáradt föld mohón issza a patak vizét, beissza mind s az ürge még sem jön elő, most egy másik veder vizet hoznak, azt is beleöntik; a víz kezd torlódni s sajátos hangon mormol s a megázott ürge nagy robajjal tör előre, félve a biztos haláltól s kiugrik; de az egyik rajkó ott tartja kezét a lyuk száján s nyakon ragadja; egy szorítás s a szegény ürge halott. Odaviszik az anyjukhoz, ki szótlanul veszi kezébe, megnyuzza, megmossa szép fehérre s beledobja a fazékba, míg a fiuk tovább vadásznak.

S ott, hol az égető nap odatűz a ház oldalába, a nagy bürökbokor mellett, lábait maga alá húzva ül a vén cigány; kezében egy megfeketült hegedű, melyen csak két húr van s vonója kopott; egy dalt játszik, melynek nincs szövege; de a nyirettű kidadja a bús danát, oly egyszerűen s oly édesen, mit csak igaz érzés teremthet; ki tudhatja azt, mi szólal meg benne, a szabad élet-e vagy a boldogság, a megelégedés-e vagy egy régi szerelem? A vén cigány merőn néz maga elé, a végtelen ürbe, gondol-

még egy talpalatnyi földhöz is, melyet a szépészeti bizottság az utca szabályozása szempontjából szükségesnek tart. Némely háziur inkább kész lemondani építési tervéről, semhogy egy darabka rész elszakíttassék az ő telkéből; természetesen azt nem gondolja meg, hogy az által a kis terület kisajátítása által is egy egész utvonat nyer szép külső formát, de még talán tudva ezt is, nem hajlandó jogából engedni, legyen bár az hasznos az egész városra. Épen ez az indoka annak a sokat hangoztatott ténynek, hogy az önző egyéni érdek gátolja a város haladását, mert hiszen, ha a természetben nem volna meg az egyéni érdekeknek tulságos megbecsülése, akkor a közérdek lépne előtérbe, melynek felkarolása által volna leküzdve sok akadály, mely a város szép fejlődését akadályozza.

A szépészeti bizottság, melynek rendezett tanácsu városban különben is nagyon szűk jogköre van, csakis úgy tehet valamit a szépészet érdekében, ha egyesek még anyagi áldozatokkal is hozzájárulnak működésükhöz. Nagyon sok tennivaló van e téren. Elsősorban a szép szempontjából, városunk legnagyobb hibája, hogy nincs köztér. Minden nagyobb várost köztérrel díszítenek, csak, sajnos, városunknál nélkülözzük ezt és még sajnósabb, hogy ezen a helyzeten most már segíteni sem lehet, mert az utcák minden oldalról házakkal oly sűrűn be vannak építve, hogy kilátás sem lehet, ha csak nem óriási áldozatok árán szabad tér nyerésére.

A város nagy férfainak emlékét, ha kövel vagy érczel akarjuk az utókor számára megőrizni, akkor okvetlen szükséges a köztér, mert utcáink oly szűkek, hogy emlék felállítására nem alkalmasak. Midőn ezt előrebocsátottuk, lehetetlen meg nem ütköznünk, hogy az a terület, melyet a város épen e szempontból vásárolt meg, még most is a leg-

lata ki tudja merre téved. S milyen accord! a csendes zenébe olykor beledong egy-egy kóbor darázs s köröskörül ezernyi tücsök czirpel egymásnak. Mellette féloldalra dülten fekszik a leány, sötét szemeivel a földre nézve; koromfekete haja összekuszálva s a szellő meg-megbolygatja; megbarnult lábai térdig fedetlenek, barna nyaka szabadon van s keblét is alig takarja valami. Vajjon hová, merre gondol? A hegedű felizgatja képzeletét. Elviszi-e a szellő a vágyó sóhaj s vajjon hová viszi?

De lassanként megfőnek az ürgék s körülülük a tüzet; a ránczosképű anyóka elosztja az ételt, egy tarisznyából kenyér kerül elő s szótlanul falatoznak abból, mit a természet adott; döglött malacz csak ünnepnap kerül. Aztán ott, hol a nap forrón süti sugarait, szépen elfeküsznek; az anyóka álmodik az elmúlt időről, a vén cigány királynak képzeletét s a rajkók ezernyi ürgét látják; csak a leány szövi tovább gondolatait; vajjon kiről álmodozik? milyen lehet egy cigányleány szerelme? Nem kontárkodom bele.

Fekete minden, az arc, az élet s minden köröskörül, de a lelket nem feketíti be a homály; megaranyozza a szabadság boldogsága . . .

Hrebenda Béla.

negligáltabb állapotban van, holott már körülbelül tiz év óta lett volna alkalom a térnek rendezésére. A nélkül, hogy megemlítenők, mindenki tudja, hogy a zárda-térről van szó, mely a legsiralmasabb képét tünteti föl a szépészeti állapotoknak.

Ott, mint mindenki láthatja, még ma is szarvasmarhák és bárányok legelnek. Mi lesz már ebből a térből: sétatér, vagy vásártér? . . .

Kétségtelenül legszebb disze városunknak az az *Avas*, mely a szép szempontjából egyik büszkeségünket képezi és épen úgy kellene, hogy a nyilvános élet góczpontja legyen, mint más városokban, hol hasonló üdülőhely létezik. Nálunk azonban nagyon kevés azok száma, kik az Avast látogatnák és itt keresnének magoknak kellemes szórakozást. A városi hatóság pedig megtett minden intézkedést, hogy minél nagyobb kényelmet biztosítson a szórakozást keresők számára, csak néhány éve annak, hogy rendezték, úgy, hogy mindenkit bámulatba ejtett az új kép, melyet az öreg *Avas* mutatott, azóta azonban semmi törekvést nem tapasztaltunk az *Avas* reudbehozására.

A népkert rendezettsége, tisztasága és csinja teljes megelégedésünkre szolgál, ezt a helyet örömmel keresi fel mindenki és valóban nem is tudnánk e nélkül ellenni. Néhány évvel ezelőtt az Erzsébetkerttel lett kibővíve, melynek előnyeit még ugyan nem élvezhetjük de hátrányát annál inkább. Nem is tudjuk, hogy jön ahhoz egy pár uri ember, hogy kizárva kebeléből a közös társadalmi tényezőket, magának az Erzsébet-kert legszebb részén nagy területet lefoglalva, játszótér csinál. Ki engedte meg, hogy egy közös területet állandóan egyéni célokra fordítson egy „klikk”. Tiszteljük mindenkinek az uri passióját, de az a terület, hol most a *Lawn Tennis*-kör működik, nem arra való.

Van városunkban elég hely, hol ennek a passionak eleget tehetnek, de a tér éppen azé a közönségé, mely ennek a clubnak kebeléből ki van zárva.

A város szépítése érdekében az egyének hajlandósága az építkezéseknél mutatkozik, az utóbbi években nagyon sok épület emelkedett a város előnyére, azonban a Széchenyi-utcán még mindig vannak olyan házak, a melyek a többi renomét tönkre teszik. Az illetők meggondolhatnák a dolgot és ép úgy a saját, mint a város érdekében építhetnének, mert csak a tömeges építések és szabályozások által volna elérhető a szépészet terén üdvösebb eredmény, mely által egyesek hasznot szereznének, a város pedig előnyt nyerne a többi városok felett.

A madarak pusztítása.

(A rendőrség figyelmébe.)

Az a flóber! Oh az a flóber!

Igen, az a flóber-puska az oka annak, hogy egy sporthajlamokkal bíró diákgyerek ma ágyban fekvő beteg. De talán még sem a flóber az oka, hanem ő maga. Miért vette a kezébe, mikor az elsül. És utoljára is nem gyerek kezébe való a puska. No, de hát a kezébe vette és elsült. A golyó összezúzta lábának csontjait s egész életére nyomorék lesz, ha ugyan bele nem hal.

Igy bünteti isten azokat, a kik nagyot vétkeznek. Isten büntetése ez azokért a szegény, ártatlan madarak életéért, melyeket gaz gyermekek flóber- vagy gummipuskával kiirtottak.

Rettenetes és megbotránkoztató dolog az, a mit ezek a gaz, rakoncátlan gyermekek elkövetnek. Az avason, a mezőkön, az erdőkben mindenütt lehet találni 12—16 éves gyermekeket, a kiknek kezében vagy flóber-vagy gummipuska van. Öldösi, pusztítják az éneklő madarakat. Ma már az Avason és Miskolcz határában éneklő madarat találni nem lehet. Mind kiölték.

Nem is tudják, hogy az által mily oktan és bűnös dolgot követnek el. Nem is említve azt, hogy a járó-kelők életét és biztonságát veszélyeztetik a lövöldözések által, a mennyiben a kilőtt golyó madár helyett embert is találhat; kimondhatatlan kárt okoznak a mezőgazdaságnak.

A természet háztartásának nagy gépezetében minden lény: állatok, növények, sőt még az ásványok, e holt anyagok és szervezetlen tömegek is egyenként úgy mint összességökben mind igen fontos szerepet töltenek be.

A szerves világ: állatok és növények azon egyeséi, melyek előttünk céltalanoknak, sőt reánk nézve károsoknak tűnnek föl, ép oly nélkülözhetetlenek a természet rendjének fentartására, mint azok, a melyeknek létezésük előttünk indokoltaknak látszanak.

Az emberi elme tévúton járt s zavart idézett elő mindannyiszor, valahányszor egyes állat- vagy növényfaj pusztítása által a természet rendjébe akart avatkozni. — Mert a természetben egyik állat- vagy növényfaj elhelyezkedése a másiknak túlszaporodását, uralomrajutását s azok a fajok, melyek az egyensúly fentartásában nem vesznek részt s a létért való küzdelemben elesnek, az ember közreműködése nélkül is kipusztulnak. Az erőseké a lét s hogy a létben fennmaradhasson, minden lény küzd s e küzdelemben minden erejét ki kell fejtenie, hogy el ne essék. S mert minden lény küzd ellene, egy másiknak: ellenlábának ez örökös ellenműködés, e harcz által az egyensúly fentartatik állandóan. A természet rendjét háborítja tehát az meg, a ki bármely állat- vagy növényfaj pusztításába merül s mint avatatlan talán épen oly fajok üldözésével is foglalkozik, melyek az emberre nézve, habár nem közvetlenül hasznosak.

Mint tudjuk: az apró madaraknak, legyenek azok rovarévek, vagy magevők, a természet háztartásában és különösen az ember gazdaságában rendkívül fontos szerepük van. A rovarévek pusztítják a kártékony rovarokat, azok petéit, álcáit stb. szóval túlszaporodásuknak gátot vetnek, a magevők pedig a dudvák elszaporodását és terjeszkedését gátolják és pedig sokkal gyorsabban és jobban, mint a hogy azt emberi erő elérhetné.

S mégis ha körültekintünk, arra a tapasztalatra jutunk, hogy az apró madarak száma nálunk észrevehetően apad s vele arányban a kártékony rovaroké és dudváké növekedik.

Ennek a sajnálatraméltó dolognak két oka van.

Egyik ok az, hogy a mezőgazdák minden talpalatnyi helyet művelés alá akarván fogni, szántóföldjeikről minden cserjét, bokrot és fát — melyek mind megannyi pihenő és fészkelő helyek — kiirtanak, apró madaraink aztán a barátságtalan vidéket elhagyják és jobb hazát keresnek, míg a kártékony rovarok és dudvák ennek folytán túlszaporodnak s a gazda fejére nőnek.

A hasznos madarak fogyásának másik oka az, a mit már említettünk — hogy azokat meggondolatlanul pusztítják. Napról-napra látjuk, tapasztaljuk, hogy rakoncátlan gyermekek, sőt olykor felnőttek is pusztító hadjáratot intéznek az éneklő madarak ellen. Városunk területén és környékén: az Avason, temetőben, szőlőkben, erdőkben nemcsak hirhedt madarászok, de haszontalan ifjak is egész éven át üzik ezt az áldatlan sportot. E kedves madárkák tavasszal alig érkeznek meg a melegebb hazából, jó részük azonnal csapdába, hálóba, lépre kerül vagy megöli őket a flóber és gummi-puska lövege. Azok meg, a melyek mégis felépítették fész-

keiket, épen akkor, mikor szeretetünkre, kiméletünkre leginkább érdemesek, szívtelen s kegyetlen fészkekrablók hatalmába esnek. Ősszel pedig, mikor seregenként gyülekeznek, hogy bucsut mondjanak nekünk a következő kikeletig, újra ott áll az ember orzó, gyilkos eszközeivel s megejti a szegény madárkát.

A madaraknak még abból a czélból való fogdosását sem lehet helyeselni, hogy a szobában tartsuk, habár az ilyen madárkedvelő rendszerint hű gondozója a madaraknak. Rabbá tenni, fogságba vetni, a szabadságtól megfosztani, csak hogy kedvünket töltsük, nagy szívtelenség!

A madárüldözés ellen a művelt államok mind teljes akcióban vannak. A madarak védelmét a mi törvényünk is felkarolta, a midőn kimondotta, hogy azok, a kik a madarakat irtják, fészkeiket elrombolják, tojásait elszedik: 1—10 firtig terjedő pénzbírsággal, nemfizetés esetén megfelelő fogsággal büntetendők Ennek a törvénynek a végrehajtása a rendőrség hatáskörébe tartozik. De bármit tegyen is a rendőrség madaraink érdekében, nagy eredményekre az nem vezet mindaddig, míg a köznép föl nem világosodik. Hiába való a törvény fentemelt intézkedése, mikor a végrehajtás, az ellenőrzés kellő mértékben lehetetlen, ez külön és roppant nagy apparátust igényelne. Avagy melyik közegre lehetne bízni minden képzelhető rejtett madárirtási mód felkutatását egyes városok és községek terjedelmes határainak egész területén?

A míg a köznép föl nem világosodik, addig a hasznos madaraknak csak egy lehet az őre és védője: a *társadalom felvilágosított része*, mely többet lát és többet végezhet a legjobb hatóságnál s nagyobb sikerrel is, mert szeltemben alkalmazhatja azt az eszközt, mely ilyen dolgokban a legnagyobb hatással van: a *tanítást és figyelmeztetést*. „Ugy vagyunk ezzel — ezt Herman Ottó városunk déli kerületének képviselője mondja — mint a nyilvános kertekkel, melyeknek legjobb őre a látogató művelt közönség maga, mert hát a legjobb őr sem lehet egy és ugyanazon időben a kert minden pontján.”

Mi is azért hasznos madarainkat a hatóságokon kívül a *művelt közönség oltalmába ajánljuk!*

A bizonyítvány.

Nem tudjuk, hogy a „haza reményei“, a kik most a nyári vakációt élvezik, tördönek e sokat a tanügyi kongresszussal. Azt hisszük, nem nagyon érdeklődnek azok iránt a tanácskozások iránt, a melyek végeredményben mégis őket érintik leginkább.

Oh, nekik most sokkal fontosabb és bizonyára kellemesebb teendőik is vannak, mint az, hogy lessék, vigyázzák, mit tartanak a kongresszusra egybegyűlt tanáraik a francia nyelv, a gyorsírás kötelező tanításáról s hogy miféle reformokat akarnának a tanítás terén életbeléptetni. Igazi diák nyári vakációban nem tördöndhet ilyenekkel.

Hanem történt ezen a kongresszuson valami, a mit olyan ember, ki az érettségén pár esztendővel túl van már, nem is tud kellőképen méltányolni, ha csak vissza nem gondol a hajdankori, végtelen, borzalmas „dukkal“-teljes fizikai és mennyiségtani órákra és mindazokra az órákra, a melyeket olyan keservesekké tett a rettenetes a *szekundátol*.

A szekunda!

Mitől rettenet a 16 éves diáksziv úgy, mint ettől? És egyáltalán van-e a világirodalomnak egyetlen könyve, a melyre olyan félelemmel vegyes tisztelettel nézne a diák,

mint a titokzatos, a félelmetes tanári — *noteszre*.

Csak a ki mindezeket tudja és mindezek okát is tudja, csak az képzelheti el, micsoda fontos dolog lehet a diákság szemében az az egy, miről itt külön szólni akarunk. Az egyik tanár ugyanis a tanácskozó pedagógusok elé azt az indítványt terjesztette, hogy *ezentúl ne klasszifikálják a növendékek feleleteit*.

Nagy szó ez uram és kivált a diákság szemében fontosabb a legégetőbb pedagógiai kérdéseknél; mert ez a szekunda halálát, a notesz félelmes hatalmának pusztulását jelentené. A diákok, kik a világ e legdicsőbb indítványáról tudomást szereznek, bizonyára szentelnek az aranszabadságból legalább egy-két napot, hogy az indítványozóért s az indítványért imádkozzanak; nem bánják, ha a szekundával együtt eltűnik a noteszokból a jeles, jó és elégséges is — hiszen kivált az elsőből olyan kevés termelt eddig. De elfogadják-e az indítványt a szigorú professzorok, akiknek olyan rettenetes fegyvere a notesz, a szekunda.

Ne vitassuk a kérdést, ne feleljünk rá, ne rontsuk el a vakáció egyetlen napját sem! Hadd álmodozzék az ifjuság boldog, szekunda nélkül való új tanévről . . .

H I R E K.

— **Jozsef főherceg** városunk vasuti állomásán szombaton délután 6 órakor utazott keresztül Budapestre. Rövid itt időzése alatt általános érdeklődéssel fordult feléje a közönség. A főherceg az őt környező tábornokokkal folytonosan magyarul beszélt.

— **Mádi Kovács György** tábornok, kassai hadtestparancsnok a napokban Miskolczra érkezett.

— **Soltész Nagy Kálmán** kir. tanácsos polgármester hétfőn este a gyorsvonattal hazaérkezett.

— **Papi kinevezés.** **Rösch Andor**, ki csak az imént tartotta meg új miséjét, az egri érsek a *b.-sátai* plébániára káplánná nevezte ki. Isten áldása kísérelje lelkészkedő működését.

— **Eljegyzés.** Ifj. Radvány István, Radvány István kir. tanácsos, a miskolci ipar- és kereskedelmi kamara elnökének fia eljegyezte Markó Jolán kisasszonyt, Markó Sándor dr. roznói kir. közjegyző leányát.

— **Eljegyzés.** **Fehér Dezső**, városunk szülőtte, a „Nagyvárad“ felelős szerkesztője, eljegyezte **Breitner Janka** kisasszonyt, **Breitner József** nagyváradai kereskedő leányát.

— **Halálozás.** **Kerékgyártó András**, városunk gazdaközönségének egyik általánosan ismert tagja, pártunk tántoríthatlan híve e hó 13 án hosszas szenvedés után jobb létre szenderült. A 74 évet élt derék polgártársunk temetése ma délután lesz a Megyes-alja-utcán levő házából. Nyugodjék békében!

— **Eskütétel.** A közigazgatási bizottság vasárnap délelőtt tartott ülésén mindama szolgabírák, kik a kihágási ügyekben való bíráskodással megbíztattak, letették a hivatalos esküt. A bizottság ülésén báró Vay Elemér főispán elnökölt. Az eskümentát a vármegye főjegyzője olvasta fel.

— **Katonai hír.** **Krauchenberg Lajos**, az 5-ik számú huszárezred parancsnokló ezredese, lovasdandárparancsnoki minőségben Miskolczra helyeztetett át és ide már meg is érkezett.

— **Rákos Adolf**, a helybeli polgári és kereskedelmi iskola francia nyelv- és gyorsírás tanárát a Budapesten megtartott *nemzetközi gyorsírászi kongresszus* egyik

alelnökévé választotta meg. Rákos neve a szűkebb szakkörökön kívül is ismeretes és jóhangzású, amennyiben szellemesen, rutinál megírt tárczái a közönség egyik kedvenc olvasmányát képezik.

— **Miskolczi vállalkozó sikere.** A debreczeni új városháza építését, mely körülbelül félmillióba fog kerülni, több vállalkozó közül *Blau Gyula* miskolczi építész nyerte el. A debreczeni építészek — természetesen — haragszanak e miatt s a tanács ebbeli határozatát a közgyűlés elé viszik.

— **Alapítvány.** A honvédelmi miniszterium honvédtiszti árvaleányok és leánygyermek számára a soproni és besztercebányai felsőbb leányiskolai internátusokban nyolcz ingyenes alapítványi helyre hirdet pályázatot. A pályázati kérvények július 31-ig nyújthatók be a honvédelmi miniszteriumhoz.

— **Az izr. ipartársulat** szép tannjelét adta hazafiai lelkesedésének és nemes áldozatkészségének. Ugyanis f. hó 9-én tartott választmányi ülésén, *Pick Jakab* indítványára elhatározta, hogy 20 tagot az egyesület költségén a millenniumi kiállítás megtekintésére küld ki. Itt valóban el lehet mondani, hogy a hasznos a kellemessel egybe van kötve, mert reméljük, hogy az a husz egyet tag, a ki a kiállítás megtekintése- és részben tanulmányozására Budapestre utazik, hasznos és értékes tapasztalatokkal fog hazajönni és tapasztalatait érvényesíteni is fogja.

— **A miskolczi kölcsönös szövetkezet,** városunk e legfiatalabb pénzintézete, örvedetesen izmosodik s már az eddigi tapasztalatok is mutatják, hogy derekasan megfelel azon közgazdasági feladatnak, melyet maga elé tűzött. Programjához hiven most szervezi a Szövetkezet a II-ik évtársulatot. A beiratkozások már e hó folyamán és augusztus hóban fognak eszközöltetni.

— **Elmosott julialis.** A diósgyőri vas- és aczélgyár kebelében fennálló „Jó szerenese” dalkör vasárnap, e hó 12-én délután 3 órakor tartotta nyári mulatságát a gyár mellett lévő u. n. „Ládi erdő”-ben. De csak egy óra hosszáig tartott ez a multság, mert 4 óra után — mint azt mindannyian tudjuk — oly csinos zápor keletkezett, mely teljesen kimosta nemcsak az ott megjelent nagyszámú hölgyek ünneplő ruháját, hanem az egész mulató közönséget is. Más városnak vagy községnek népet az ilyen kellemetlen esemény végkép lehangozta, elkészerítette volna, de a derék gyáriak legkevésbé sem jöttek zavarba. Átöltöztek hirtelen és folytatták a mulatságot a munkások éttermében. Olvasóink bizonyára azt gondolják, hogy ez az étterem csak olyan közönséges étterem, a minőt akármelyik nagy vendéglőben találni lehet. Dehogy olyan! Ebben az étteremben 200 munkás eszik kényelmesen minden délből és este. A terem nagysága van olyan — hogy nagyot ne mondják — mint két miskolczi templom. Mikor oda először beléptem, azt gondoltam, hogy a budapesti központi pályaházban vagyok. A terem bejárata mellett egy díszes orgona van, mely a munkások étkezése alatt zenedarabokat játszik. Az orgona gépezetét gőzmotor hajtja. Ebben a teremben gyűlt össze az eső által megmosott mulató közönség. Itt azután folyt a multság fesztelen jókedvvel. Volt zsákba-futás, női és férfi-versenyfutás. Futhattak a teremben bátran. El is fáradtak a versenyfutók, míg a terem egyik végétől a másik végéig értek. A pályadíjak kiosztása után megkezdődött a táncz és folyt rendületlen kitartással egészen reggelig. A multság sikere *Meregáli Jánosné* urnőnek, a dalkör elnökőjének, ki a háziasszonyi tisztet páratlan és szeretetreméltó kedvességgel töltötte be, valamint az elnök: *Meregáli János* vezérése alatt ügyesen és körültekintően működő rendezőségnek köszönhető.

— **A Borsodi Bükk-Egylet** vasárnapi kirándulása — eltekintve a másfél óráig tartó zivatartól — elég szépen sikerült. A kirán-

dulók megmászta a Hegyes tetőt és ott érte őket a nagy zápor és jégeső. Csurog viz lett rajtuk minden, de még ez sem ejtette lelkes turistáinkat kétségbe. A Hegyes tetőről leereszkedtek a diósgyőri vasgyár felett levő „Mexikóba”, hol a „viharedzett” turisták ősi szokás szerint áldomást ittak, s hogy az ősi szokásnak hiven elég legyen téve, felköszöntök is voltak. *Petro József* a tisztikarra, *Kühne Adolf* az elnökre, *Lövy Dezső* a titkárokra. *Ferenczi Károly* a hölgyekre, *Truskovszky Gyula* a „Központra” és *Andor Tivadar* a jelenlevő vendégekre ültet poharát.

— **Piacvizsgálat.** A közegészségügyi szempontból elsőrendű fontossággal bír a lelkiismeretes piacvizsgálat és örömeinkre szolgál konstatálhatni, hogy Miskolczon ebben a tekintetben panaszra ok nincs. *Horváth Károly* alkapitány mindennap kellő szigorral és nagy lelkiismeretességgel megejti a piacvizsgálatot és tegnap is nagymennyiségű éretlen gyümölcsöt, rothadt citromot, valamint pondrós, élvezhetetlen gombát kobozott el.

— **Utcai támadás.** *Glocsek* András vasgyári napszámos, f. hó 12-én este 7 órakor *Gomba Gyula* korezmájából hazafelé ment, midőn három ember útját állta s rövid szóváltás után botokkal agyba, föbe verte. A szenvedett sérülések igen komolyak és *Glocsek* alig ha egyik szemét el nem veszti. A támadók közül *Glocsek* fölismeri véli *Szepessy József* szintén gyári napszámost, aki azonban a rendőrségnél tagadja, hogy része lett volna a dologban. A vizsgálat folyik.

— **Tűz.** Folyó hó 14-ére virradó éjjel, medgyes-alja 41. szám alatti, özv. *Katona István* tulajdonát képező istálló, eddig még ismeretlen okból kigyulladt és porig égett. A tűzrendőri vizsgálatot *Horváth Károly* alkapitány fogja megejteni.

— **A magyar állam hitelezői.** A pénzügyminiszter rendeletére az illető pénzügyi hivatalok pontos összeállítást csináltak arról, hogy kik a magyar állam hitelezői. A magyar állam 2660 millió forintnyi adósságának elhelyezéséről van szó. Mivel azonban államkötvényeink nem névre szólnak, hanem bemutatóra, azt, hogy mily kézben vannak állampapírjaink, nem lehet másképpen megállapítani, mint a szelvénybevételek alapján. Ezen alapon a pénzügyminiszter közegei konstatálták, hogy államadósságunk összegéből csak 700 millió forintnyi kötvény van Magyarországon elhelyezve, míg közel két milliárd erejéig a külföld a hitelezőnk. A külföldön elhelyezett 1940 millió forint összegnek nagyobbik fele, közel 1200 millió osztrák szomszédunk kezében van s hitelezőink sorában jelentőség szerint utána következnek: Németország, Franciaország, Hollandia, Angolország és Svájc.

— **Iparos-segéddek, tanulók és munkások** érdekében *Dániel* Ernő kereskedelmi miniszter a következő felhívást küldte a miskolczi kereskedelmi kamara elnökségéhez: Az ezredéves kiállítás időleges kiállításának keretében e hó 15-től jövő hó 15-ig terjedő időszakban az iparos tanulók, segéddek és munkások készítményeiből külön kiállítás rendeztetik, melynek az a célja, hogy a fiatal iparos-nemzedéknek alkalma legyen nemzeti kiállításunkban szorgalmának és ügyességének eredményét bemutatni s hogy e kiállítás révén további fejlődésére és előmenetelére buzdítást nyerjen. Ez időleges kiállítás iránt országszerte élénk érdeklődés mutatkozott s a már ma is konstatálható eredmény után itélve, az meg fog felelni kitűzött céljának. Tekintettel e szakkiállítás speciális hivatására, felhívom a t. elnökséget, hogy a fiatal iparos nemzedéket arra figyelmeztetni s b. hatáskörében odahatni sziveskedjék, hogy 12.372. sz. a. f. é. január havában a kereskedelmi és iparkamarához intézett rendeletben biztosított kedvezmények igénybevételeivel a vidékről is minél több segédmunkás tekintse meg ez alkalommal az ezredévi országos kiállítást és köz-

vetlen tapasztalat és szemlélet útján szerezen tudomást ennek az iparra messze kiható fontos tanúságaiból. Egyszersmind tudomására hozom, hogy e szakkiállítás f. é. július 15-én nyílik meg a kiállítás területén levő „időleges kiállítások csarnokában” s e megnyitási ünnepélyre t. cím képviselőt meghívom. Budapest, 1896. július hó 10-én. Az ezredéves kiállítás országos bizottságának elnöke: *Dániel*, kereskedelemügyi m. kir. miniszter.

— **A holtkéz szerzeményei.** Az igazságügyminiszter fölhívást intézett valamennyi törvényszék elnökéhez a holtkéz ingatlan szerzeményeinek összeírása tárgyában. A miskolczi kir. törvényszék elnökéhez a napokban érkezett meg a miszter felhívása. A felhívás utasításul adja a törvényszék elnökének, hogy a hatásköre alá eső valamennyi telekkönyvi hatóságtól szerezze be azokat az adatokat, a melyek a fölhíváshoz mellékelt kimutatás rovatainak a kitöltéséhez szükségesek s a kellően kitöltött kimutatást haldéktalanul terjeszse fel a miniszteriumhoz. Az utasítás szerint feltüntetendők mindazok az ingatlanok, a melyeket a holtkéz a telekkönyvek megkésztése után szerzett. Kitüntetendő e szerzés jogcíme (vétel, ajándék, örökség stb.). A csere útján nyert ingatlanok a kimutatásból elhagyandók. Kitüntetendő továbbá az is, hogy a szerzés kir. jóváhagyással történt-e vagy a nélkül. E tekintetben nem elég a telekkönyvi bejegyzés közlése, a bekebelezés alapjául szolgáló okiratok adatai is felhasználandók. — A miskolczi kir. törvényszék elnöke már intézkedett, hogy az egyes telekkönyvi hatóságok a kívánt adatokat összegyűjtsék s a kimutatásokat összeállítsák.

— **Az aratás és a katonák.** A katonai parancsnokság a miskolczi és borsodmegyei tartalékosok egy részét augusztus hó 2-ára Kassára hadgyakorlatra hívta be. Miután az aratási munkálatok az idén a szokásos időnél később kezdődtek s miután a behívott tartalékos katonák nagyobb részt a földművelőosztályhoz tartoznak, a kik egész évi élelmüket aratás idején keresik meg; nem lenne-e célszerű és szükséges a hatóságok részéről sürgős fölterjesztést intézni a honvédelmi miniszterhez az iránt, hogy a tartalékosokat a bevonulás kötelezettsége alól mentse föl, vagy legalább a bevonulási határidőt néhány héttel későbbre halasztza el? Más megyékben ennél még különösebb kérelmet is intéznek a miniszterhez. Így p. o. Csongrádvármegye gazdaközönsége azt kéri a honvédelmi minisztertől, hogy a mezei munkához értő, tényleges szolgálatbeli katonák közül megfelelő munkaerőt bocsásson a gazdaközönség rendelkezésére. Több, mint bizonyos, hogy ezt a kérelmet a honvédelmi miniszter nem teljesíti; pedig azok a katonák sokkal jobb és hasznosabb dolgot cselekednének a mezei munkánál, mintha kommandószóra előre-hátra massiroznak.

— **Az állhatatlan.** *Katona* István nevű legény ugyancsak állhatatlan természetű legény. Beállott a fu önként katonának, de gondolt egyet és — ismét önként — bucsút mondott a katonai életnek és megszökött. Ámde a szabadságot is csakhamar megunta és — megint csak önként — jelentkezett a katonaságnál, mint szökevény. Most már, minthogy a katonai büntető hatóság vette éber gondozása alá az állhatatlan természetű legényt, hihető, hogy hosszabb ideig marad majd helyhez kötve.

— **Dráguló szivarok.** Az év végén ismét két népszerű szivar szenved áremelkedést. Az egyik a 9 kros regalitás, a melyet főképen havannaszerű piros nyakravalója miatt kedvelnek, ennek az ára 10 kr. lesz, a vastagsága által előkelő brittanica pedig 8 kr. fog kerülni. Az ilyen áremelkedés különben annak a jele szokott lenni, hogy a fölemelt szivarok lassan kimenjenek a forgalomból,

a mennyiben a közönség rendesen elfordul az ilyen javított áru szivaroktól. De e két szivar helyett a kincstár megint új fajta szivarokat akar forgalomba hozni 7 kr. áron, eddig még ismeretlen név alatt.

— **Inkább leány marad.** Az anyakönyvvezetőhöz beállított Mészáros István jegyével, Kovács Anna leánnyal s kijelentették, hogy házasságra óhajtanak lépni.

Midőn Kovács Anna javában varrogatta a staffirungot, hírül vitték neki, hogy az ő neve és Mészáros Pista neve már ki is van függesztve a városháza kapujára a többi hirdetések közé.

Kovács Anna nagyon elresterkedett, hogy az ő nevét a városháza kapujára kiakasztották, épen úgy, mint a licitációra várakozó holmikét és bitang jószágokét. Felháborodásában elment a városházára s követelte, hogy vegyék le a kapuról azt a hirdetést, melyben az ő neve foglaltatik.

— Nem lehet ám! mert az törvény és rend, hogy a jegyeseket ily módon hirdessék — ki, kapta feleletül.

— No, ha az a rend — szolt az elkeseredett leány — akkor inkább visszaadom Pistának a jeggyűrűmet és inkább nem megyek férjhez, de még sem engedem, hogy nevemet kiakaszszák a kapufélfára!

Azután elment a násznagyjához, a ki két héttel ezelőtt tanuja volt eljegyeztetésének és kijelentette ő előtte is, hogy nem megy férjhez, egyben felhatalmazta, hogy nevében vonja vissza az anyakönyvvezető előtt az eljegyzést és vétesse le a kapuról a czédulát.

Ez meg is történt. A szegény Mészáros Pista pedig csak kesereg, csak tépelődik, hogy miért küldte vissza neki Annuskája a jeggyűrűt.

— **A kritikus nap.** Falb ur, a derék időjós, a ki a szivárványt és a villámot egyforma hidegvérrel szórja ki a mellényzsebéből, hétfőre villámokat ígért. De még a villámoknál is többet jósolt, a milyenre még a legöregebb emberek sem emlékeznek. Bizony szombaton még egy kicsit aggódtunk, hogy hátha, hátha... Hiszen a tyúk is talál néha garast, hát a Falb jóslata is beválhat — egyszer. Földrengés lesz-e vagy égi háború, tűzokádás-e vagy vízőzön, az iránt nem voltunk tisztában, de hogy valami lesz, azt aggódva sejtettük. És csakugyan lett is valami: hűvös, borongós őszi nap, a minőről Arany János énekel egyik szép költeményében. Őszi nap a nyár közepén, egyéb semmi.

— **Egy érdekes pályázat.** Az igazságügyminiszternek hivatalos közlönye rendszerint nem igen élvezetes olvasmány és nem azoknak való, a kik pikáns irodalmi csemegéket keresnek a nyomtatott sorok között. Ez a hivatalos közlöny legutóbbi számában azonban egy érdekes kis hírt közöl, még pedig a pályázatok rovatában. Egy állás üresedett meg, a melyre mint közismeretű sinecurára ezuttal különösen is felhívjuk az érdeklődők figyelmét szót ez a pályázat következőképpen:

Betöltendő állás.

Fogházmester a pestvidéki törvényszéknél.

A pályázati kérvények hová nyújtandók be?

Budapesti főügyészhez.

A pályázati határidő lejárata:

1896. augusztus 12.

Hogy azonban hiu reményeket ne keltsünk, megjegyezzük, hogy erre az állásra beérkezett többek között egy olyan pályázónak a kérvénye, a ki szak- és helyismeretei alapján kiváló képesítéssel és kilátással bír ez állás elnyerésére, noha ez idő szerint a ki-nevező főügyész nagy sajnálatára nem tartózkodik Budapesten. Az illető pályázó neve *Affendákisz Periklessz*.

— **A kórházak réme.** A költő igen szépen megírta, hogy önkénytelen az ember, mindenre születik. A magasabb hatalmak úgy végezték el *Janissik* János bosztiniai (Trencsénmegye) illetőségű egyénről, hogy elmondhassa magáról:

„Csavargónak születtem,
Csavargó vagyok én.”

Mert Magyarországon csavargásból is meg lehet élni, hát *Janissik* János, vagy a mint hazájában nevezik: Janó úgy él, hogy egyik kórházból a másikba megy, a hol természetesen jó kosztot és jó táplálékot kap illetőségi helyének a kontójára. Janó ezen gyöngy-életét megirigyelte a belügyminiszter s most felhívja a hatóságokat, hogy csak megállapított betegséggel vegyék fel a kórházba, ha pedig mint szimuláns jelentkezik — toloncolják egyszerűen hazájába.

— **Eljegyzés.** *Weisz* Izsó ur, a csányi műmalom-társulat képviselője f. hó 19-én tartja eljegyzését *Unger* Sámuel kassai nagyfűvaros leányával, *Teréz* kisasszonnyal.

— **Csecsemő a Szinvában.** Tegnap a déli órákban egy kereskedő-tanonc észrevette, hogy a forgóhid közelében egy csecsemő hullája fekszik a Szinvában. Észleletéről rögtön jelentést tett a poszton álló — 28. sz. Lipták János nevű — rendőrnek, a ki azonnal leereszkedett a Szinvába és a csecsemőt, mely körülbelül a Kandia-utca 3. sz. ház irányában, fejjel lefelé feküdt, kivette a vízből és bevitte a kórházba. Itt *Kazai* dr. nézte meg és konstataálta, hogy az egy újszülött, jól kifejlett leánygyermek. Az eset óriási feltűnést keltett és egész népcsoport képződött a forgóhidnál, midőn a rendőr, a ki a hullát — papírba göngyölve — vitte be a kórházba. A kis hullát boncolni fogják. A rendőrség ez ügyben megindította a vizsgálatot és remélhető, hogy már a legközelebbi napon ki lesz nyomozva az a nyomorult, gaz teremtés, ki a csecsemőt a vízbe lökte. — A bűnös szerelem egy kriminális esetével állunk itt szemben, mely hogy szégyenét leplezze, a legnagyobb bünt, a gyilkosságot követi el.

— **A t. gazdaközönség** becses figyelmébe ajánlom „*Alföldi magyar sport fluidom*”, mely minden eddigi készítményt felülmúl; üdítő, erősítő és gyógyító szer lovak- és csikóknak. 1 üveg ára 1 frt, kapható: *Segesváry* Dezső gyógyszerésznél az „Isteni gondviselés” gyógytárban Miskolczon. Főraktár: *Szabó* Béla ur drogua-üzletében Széchenyi-utca 116. szám.

Józan nyár.

A viláért sem akarom a nyarat azzal rágalalmazni, mintha más esztendőknél részegkedni és mámoros könnyelműségében mindenféle bohó dolgokat szokott volna elkövetni — hanem igenis elkövettet másokkal.

És ezt, ha igazságérzet lakozik benne, ő maga sem tagadhatja. Most azonban mintha csak ő is belépett volna valamelyik égi mértékletességi egyesületbe, józanságot és mértékletességet parancsol mindnyájunkra.

Mert máskor, mikor nap nap után ránk terítette égető, forró aranyfátyolát — hát bizony az alatt a fátyol alatt, felperzselt vérünkkel sok mindenféle könnyelműséget megengedtünk magunknak, melyek egyáltalában nem illettek hozzánk, szolid honpolgárokhöz.

Igy első sorban is, a nap égető hevét teméntelen sok jégbehűtött sörrel, borral és pezsgővel próbáltuk ellensúlyozni. Még pedig következő beosztásban: reggel: sörrel; délből borral; éjjel: pezsgővel hűtögette magát az izzadó emberiség.

És ez egész természetes volt, mert reggel, mire beért az ember a hivatalába, úgy kimelegedett, hogy saját lelkiismerete megnyugtatóására, legalább is két óra munkaképtelennek nevezte ki magát és leosont sörözni valamelyik sörházba; délből, a nagy melegben lusta volt az ember elmozdulni az asztaltól és fröcsöcsökkel hűtögette magát alkonyatig. — No már most ha valaki alkonyatig így hűtögeti magát estére bizonyára

olyan melege lesz, hogy alig várja a jégbehűtött pezsgőt.

A pezsgő pedig veszedelmes ital nyáron. Mert átkozottul jól esik és sok mindenféle bolond gondolatot kicsiráztat az ember fejében. Igy például, ha pezsgőzés közben szép asszonyka mellett ül az ember, hát bizonyára mond az ember neki olyant is, a miből halálos szerelemre következtethet. És édes istenem, némelyik asszonyka olyan jószívű, olyan hamar megsajnálja az embert. A pezsgő pedig olyan őszinte meleg szavakat mondhat velünk, hogy néha szinte önmagunkat is meghat e hirtelen felébredt szenvedély heve és őszintesége. — Hogyne hatná meg bájos és nem bájos szomszédnőinket, a kiket akkor persze mind bájosoknak látnak, a „nobelspicz” aranyos szemüvegén keresztül s csak másnap, harmadnap vagy később, a józanabb napokban fedezünk fel rajtuk szépséghibákat!

De már későn! Beleugrottunk egy új viszonyba, mely nemcsak egygyel több foltot jelent lelkiismeretünkön, hanem egy csomó eltékozolt és eltékozolandó és hirtelen apadó erszényt. Mert még a legönzetlenebb szerelem is pénzbe kerül. Az előtt, a kinék udvarolunk, mindig gavallérnak kell mutatkozni; kirándulásokban résztvenni a kedvéért, virágokra kell költeni, mindég a nyomában lenni — s ez mind költségtöbbletet jelent.

S ennek mindennek az oka a perzselő nyár, mely felforrálja a vérünket és jégbehűtött italokat itat velünk.

Ezért nevezem én józannak a mostani nyarat, mert békében hagy édes mindnyájunkat. Jó, hideg napok járnak. Az ember odahaza ül és dolgozik. Kinek volna kedve hidegben, szélben, esőben künnt csatangolni! Józan és szolid ember s azt hiszem más is van úgy saját becses személyével, mint én, a ki megveregetem a vállamat s így szólok magamhoz:

— Ön, tisztelt uram, derék férfi! Teljesen alkalmas, világos aggyal tér nyugalomra. Megérdemli a legszebb álmokat!

Igen bizony; alkoholmentes, világos aggyal élvezzük a hideg nyarat. Nem iszunk és nem követünk el ostobaságokat.

Csak a korecsmáros urak szokták reggelként, kinézve az ólmos égboltozatra és behuzván magukat a prémes kabátjukba — a nyarat összeköttetésbe hozni mindenféle szentekkel és csuf szavakkal illetni ezt az időt, mikor nem iszik senki!

És egy-egy asszonyka néz ki reggelinkint összehuzott szemöldökkel, haragos tekintettel a szakadó hideg esőbe, majd becsapva az ablakot, elkeseredve suttozja:

— Ma megint nem lehet sehová se menni! Utálatos, unalmas nyár!

Én azonban dicsérlek téged kedves, józan, hideg nyár.

Julius.

TANÜGY.

Jó iskola.

A miskolci tanügyi körben pályadíjat nyert értekezés. Irta: *Putnokly István*.

(Vége.)

A fegyelem tekintetében kötelessége a tanítónak:

Hogy úgy ő, mint tanítványai a meghatározott időben pontosan jelenjenek meg az iskolában, a tanításnak pontos időben való megkezdése és bevégezése a tanítás sikerét nagyon elősegíti.

Hogy a tanító helyesen beosztassék s a tanítvány és tanító szigoruan ehhez tartsa magát, mert nincs rosszabb, mintha a tanító a tanrenden tulleszi magát, egyik-másik tárgygyal túlfoglalkozik, másokat elhanyagol. A tanító helyes beosztásának számba kell venni a tanítás közbeeső szünetét s az szünetnapokat is.

Minden pillanat drága az iskolában, azért a tanítót jól fel kell használni, ne hagyja tehát tétlen tanítványait, ha magánügyei

végezt az iskolát ott is kell hagynia. Ha egyet, vagy egy-egy szakaszt tanít, a többi tétlenül ne maradjon.

Minden gyermek számára legyen kijelölt hely, hol üljön, hol taneszközeit, ruháit tartsa, mert e nélkül csak civakodás lesz a gyermekek között.

Mi az iskola sajátja, az megkímélendő, tisztán tartandó, így a gyermekekben is kifejlődik a rend és tisztaság érzéke. A gyermekeknek az iskolából való hazamenetele is rendben és csendben történjék.

A fegyelmezett iskolában a gyermekek a tanítóra néznek, ha vele beszélnek, fölkelnek. Üljenek egyenesen; kezök felemelésével adjanak jelt ha szólni akarnak, irásközben testöket egyenesen tartásuk s a tollat helyesen fogják, szintűgy olvasásban stb. a tanító által kiadott szabályhoz alkalmazkodjanak. Beszéljenek hangosan, de nem zajosan, tisztán és természetes hanglejtéssel. Meg kell engedni, hogy a mit nem értenek, az iránt forduljanak felvilágosításért a tanítóhoz, stb.

A szülők részéről is önként fog jönni a fegyelem fentartásában a tanítóval való összműködés, ha a tanító velök jó viszonyban él. A szülőket az iskola érdekeibe bevonni s a jó iskolai fegyelem áldásos következményeivel megismertetni igen alkalmasak a vizsgák.

A vizsgák azonban arra is vannak hivatva, hogy az összekötő kapesot az iskola és szülei ház között fentartsák, hogy a szülőket az iskola iránt érdekelte tegye s hogy a menyire lehet, a tanulók előmenetelével, a tanító munkálkodásának eredményével is megismerkedjenek.

A fegyelem fentartására kedvező befolyást gyakorol a tanító, ha az elkészéseket, mu-

lasztásokat pontosan jegyzi, ha a tanulók előhaladása, figyelme, szorgalma s viseletéről lelkiismeretes jegyzeteket vezet. Így az egyes tanulók szellemi s erkölcsi állapota mindég nyilván tartatik s erről mind önmagának, mind az érdeklődő szülőknek bármikor számot adhat.

Az iskolalátogatásnak haszna abban áll, (lásd felügyelet) hogy így a tanító tanmódjával, tanítása eredményével közelebből és részletesebben megismerkednek. Így a szülők és gyermekek nem lesznek tévedésben a fölött, hogy a népiskola egész szervezete talán a tanító önkényének a kifolyása.

Összefoglalva e munkában mondottakat: hol szakképzett szorgalmas tanító, jól berendezett és felszerelt iskola, rendes iskoláztatás, szakfelügyelet, fegyelem van, ott az eredmény nem maradhat el; hol a felsorolt szellemi és anyagi kellékekkel bir a népiskola, az a jó iskola nevet kiérdemeli.

Közgazdaság.

— **Háziiparunk törzskönyve.** A kereskedelemügyi miniszterium elkészítette a háziipar országos törzskönyvét, mely állandó alakja lesz a háziipar különböző ágainak föllendítése érdekében megindítandó actionának. A törzskönyv elkészítésének igen nagy munkáját a kiállítás háziipari csoportjának szervezésével kapcsolatban végezték hosszas előmunkálatok után. Magánosok feljegyzései és hivatalos kiegészítő adatok alapján rendszerbe foglalt kimutatást kértek be az illetékes hatóságoktól és szakközvegektől s ne-

vezetesen a vidéki kereskedelmi és iparkamarák vették lelkiismeretes oltalmukba az ügyet. Ilyképen teljesen megbízható törzskönyv készült el, mely megyénként községről községre az egyes ipari ágak szerint csoportosítva tünteti föl háziiparunk jelenlegi állapotát s kimutatja a háziiparral foglalkozók számát, az évi termelés mennyiségét, minőségét, piaczi értékét és elhelyezését is, tehát számot ad az összes tudnivalókról. A törzskönyvben a következő iparágak szerepelnek: agyagipar, faipar, bádógosmunka, játékszerkészítés, vessző- és szalmafonás, czi-rokkészítés, vas- és bőrmunkálás és taplómunka.

— **Magyar gazdák vásárellátó szövete.** E czim alatt alakult a legujabb, országos jellegű szövetség. Célja az, hogy az „Országos magyar gazdasági egyesület“ támogatásával és a vidéki gazdasági egyesületek részvételével mezőgazdasági terményeknek, termékeknek és élelmi cikkeknek a budapesti központi vásárcsarnokban való értékesítése, a tagok mezőgazdasági szükségleteinek beszerzése és az élelmi cikkek termelésének irányítása és utmutatások nyújtása. Eddig már 142 tag jegyzett 243 üzletrészt 100—100 koronával. A szövetség elnöke gróf Dessewffy Aurél s alelnökök Forster Géza és Szeniczey Ödön.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

Dr. Kontz Miklós.

Helyettes szerkesztő és lapkiadó:

Ruttkay Menyhért.

Főmunkatárs:

Hrebenda Béla.

Hirdetmény.

Van szerencsénk a n.-érdemü közönség b. tudomására hozni, miszerint f. évi augusztus hó 1-től gázmotorok használatánál a légszesz árát köbméterenként **10 kr-ra** leszállítjuk.

Miskolczi légszeszgyár igazgatósága.

Szalagfóliatok arany és ezüst, domború és homorú fénynyomatban, legujabb minta.

GEDEON ÉS TÁRSA

díszműgyárában

MISKOLCZON,

Széchenyi-utca 45. sz.

Antique-, baroque-, roccoco- és modern stílusban

olcsón, pontosan

és legfényesebb kivitelben készülnek:

képkerekek (bőr, bársony, selyem)
képátlványok,
fali díszek,
necessairek,
kules- és törülköző-függők,
óra- és kottatámlányok,
író mappák,
fali és munka-kosárkák,
szivar- és dohánytartók,
kefe- és törölő-óvók,
gallér- és kezelő-dobozok,
keztyű- és zsebkendő-cassetták,
passe-partout-k,
kézi munkák és himzések
izléses montírozása.

Eladó**két boglya tavalyi anyaszéna**

és

70 hectoliter 1889. és 1890-iki**szamorodni bor.**

Értekezhetni e lap kiadóhivatalában.

6617. sz.
tkv. 1896.**Árverési hirdetményi kivonat.**

A miskolci kir. törvényszék, mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy a miskolci takarékegylet végrehajtónak, Kis Lajos ügyvéd miskolci lakos végrehajtást szenvedő elleni 230 és 130 frt követelés és járuléka iránti ügyében, a miskolci kir. trv.-szék területén levő, a diósgyőri 1124. sz. tjkvben \dagger 1. r., 1980. hrsz. a. Szarka-hegyi szőlőre az árverést 1786 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az **1896. évi szept. hó 22-ik napján d. e. 9 órakor** Diósgyőr község házában megtartandó árverésen a kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át a kiküldött kezéhez letenni.

Kelt Miskolczon, 1896. július hó 3-án.

A kir. vszék, mint tkvi hatóság.

Sebe Alajos,
kir. vszki bíró.6476. szám
v. 1896.**Árverési hirdetményi kivonat.**

A miskolci kir. törvényszék, mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy a miskolci takarékegylet végrehajtónak Kocsis Pál végrehajtást szenvedő elleni 80,300 frt követelés és járuléka iránti ügyében, a miskolci kir. vszék területén levő, I., a harsányi 107. sz. tjkvben A. I. 1—7. r. 118, 1057, 1218, 1353, 1508, 1686, 1985. hrsz. ház-, szántó- és kaszálló-ingatlanokra az árverést 1221 frt kikiáltási árban elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az **1896. évi szept. hó 18-ik napján d. e. 9 órakor** Harsány község házában megtartandó árverésen a kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át a kiküldött kezéhez letenni.

Kelt Miskolczon, 1896. június hó 27.

A kir. vszék, mint tkvi hatóság.

Sebe Alajos,
kir. vszki bíró.**Finom levélpapírok dobozokban**

ügymint:

„Jvory“ csontlevélpapír

10 papír és 10 boriték	10 kr.
ugyanaz finomabb	15 „
25 levélpapír és 25 boriték dobozban	40 „
50 „ „ 50 „ „	60 „

„Princess Mill“

50 levélpapír és 50 boriték	60 kr.
-----------------------------	--------

„Princess Mill“ legfinomabb

50 levélpapír és 50 boriték diszes dobozban	80 kr.
---	--------

Legfinomabb csontlevélpapírok:

„All right“, „High Life“

50 levélpapír és 50 boriték	1 frt 20 kr.
-----------------------------	--------------

Kapható:

Gedeon és Társa papirkereskedésében

Miskolcz (özv. Debreczeny Dánielné urnó házában).

287. szám.
v. 1896.**Árverési hirdetmény.**

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a miskolci kir. vszék 1896. évi 6276. számú végzése következtében dr. Hebrony József ügyvéd által képviselt, Propsz Károly javára, Dobos József ellen 900 frt s jár. erejéig 1896. évi június hó 3-án fogantatott kielégítés végrehajtás útján lefoglalt és 769 frtra becsült különféle házi-butorok, evő-eszköz, porcelán- és üvegedények, pipák, vadászfegyverek és fegyver-gyűjtemény, szarvasmarhák, sertések és malacok, kocsik lószerszám és egyéb ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az edelényi kir. jbiróság 2707/p. 1996. számú végzése folytán 900 frt tökekövetelés és összes járuléka erejéig Viszlón végr. szenvedett lakásán leendő eszközzésére **1896. évi július hó 18-ik napjának délutáni 3 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Edelényben, 1896. július 3-án.

Jászay Antal,
kir. bir. végrehajtó.A miskolci határban, az ó-miskolci pályaudvar és **Martin-tanya** között egy**16 holdnyi terület,**

melynek egyharmada luczernával van bevetve,

bérbe adó.Értekezni lehet Felső-Szirma-utca
91. sz. alatt.3757. sz.
p. 1896.**Árverési hirdetmény.**

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a miskolci kir. törvényszék 2088. p. 896. számú végzése által Kellner Mózes szilvási lakos javára, Zsóry Gyula és neje Kecskés Terézia tapolcsányi lakosok ellen 1000 frt tőke, ennek 1894. évi január hó 15. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 177 frt 52 kr. perköltségek követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le- és felülfoglalt és 1144 frt 30 krra becsült házi butorok-, felszerelések- és függő termékekből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 3759/1896 sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis Tapolcsány községében alperesek lakásán leendő eszközzésére **1896-ik évi július hó 20-ik napjának d. e. 9 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fog.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Szentpéteren, 1896. július 1-én.

Pótincza Lajos,
kir. bir. végrehajtó.